

РЕШЕНИЕ

№ 1136

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 12.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6336** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.6 ал.6 ЗОСОИ във вр.чл.145 и сл. АПК-втора фаза.

Образувано е по жалба на А. К. В., С. К. В. и Ю. М. М. срещу Заповед ДС-21-00002 от 7.05.2019г на Областен управител на област С., с която е утвърдена оценката, изготвена на основание Заповед № ДС – 21 - 00001/28.03.2019г. на областен управител на област С. за обезщетение с компенсаторни записи, на наследниците на Х. М. Г., бивш собственик на фабрика Р., за стойността на активното салдо по нарочен баланс към 1947 г., за недвижим имот, масивна сграда застроена и незастроена от 2276 кв.м., находящ се на [улица] общ размер от 440 095 лева, разпределена съгласно представени клетвени декларации по квоти.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на оспорената заповед. Твърди, че неправилно оценителят в административното производство е работил по нарочен баланс към 1947г. касаещ друго дружество ЕСИ в което техния наследодател е бил съдружник и по отношение на което имущество са получили обезщетение по ЗОСОИ. Не било съобразено, че наследодателят им е бил единствен собственик на Р. и обезщетението следва да се определи съобразно активното салдо по нарочния баланс на Р.. Претендират разноски.

Ответникът – Областният управител на Област С. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли.

СГП не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като се запозна с приетите по

делото писмени доказателства и ги обсъди по реда на чл. 235 ал.1 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от страни – адресати на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. В тази връзка настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Със Заповед № ДС – 21 - 00001/28.03.2019г. на областен управител на област С. на осн. чл.32 ал.1 от ЗА, чл.6, ал.4 от ЗОСОИ, Заповед РД 21-979 от 2.11.2000г на обл.управител на област С., изменена с решение от 21.04.2003г по адм.д. № 307/ 2001 на СГС „АК, е наредено да се изготви оценка на недвижим имот, масивна сграда застроена и незастроена от 2276 кв.м., находящ се на [улица], да се определи размера на обезщетението съобразно квотите на съсобственост и е възложено извършването на оценката на оценител, включен в списък за извършване на експертизи по ЗОСОИ.

На основание горното е издадена оспорената Заповед ДС-21-00002 от 7.05.2019г на Областен управител на област С., с която е утвърдена оценката, изготвена на основание Заповед № ДС – 21 - 00001/28.03.2019г. на областен управител на област С. за обезщетение с компенсаторни записи, на наследниците на Х. М. Г., бивш собственик на фабрика Р., за стойността на активното салдо по нарочен баланс към 1947 г., за недвижим имот, масивна сграда застроена и незастроена от 2276 кв.м., находящ се на [улица] общ размер от 440 095 лева, разпределена съгласно представени клетвени декларации по квоти.

По делото е приета СОЕ която съдът кредитира като обективно и компетентно дадена и която ще коментира по-долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168, ал. 1 АПК, и като провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, настоящият състав установи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, при спазване на установената от закона форма, като не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила обуславящи отмяната ѝ само на това основание.

В случая се касае за одържавена по Закона за национализация на частни индустриални и минни предприятия фабрика Р. , поради което оценката следва да се определи по чл.4, ал.3 т.2 от ЗОСОИ във връзка с чл.3 ал.5 от ЗОСОИ. Преди всичко основателни са доводите в жалбата, че неправилно оценителят в административното производство е работил по нарочен баланс към 1947г. касаещ друго дружество ЕСИ в което наследодателят им Х. М. Г. е бил съдружник и по отношение на което имущество са получили обезщетение по ЗОСОИ. Това се установява от приложената по делото преписка по заявление от 20.11.1998г . Видно от протокол за делба по гр.д. № 464/ 1938г /л.141 от делото/ Х. М. Г. поема изцяло актива и пасива на фирма Р. и е неин единствен собственик до одържавяването. При това положение обезщетението следва да се определи на база нарочен баланс от 5.09.1956г на Р., одобрен от зам.министъра на 14.12.1956г на стойност 8 318 622лв. След направените изчисления по формулата на чл.4, ал.3 т.2 от ЗОСОИ вещото лице определя стойност на обезщетението в общ размер на 1 444 579 лв /един милион четиристотин четиридесет и четири хиляди и петстотин седемдесет и девет лева/, разпределено по квоти между жалбоподателите.

Като е възприел по-ниска оценка от тази изготвена от вещото лице в

съдебното производство, административният орган неправилно е приложил материалния закон. Както се посочи по-горе, в утвърдената с обжалваната заповед експертна оценка, оценителят се е позовал на неотносим нарочен баланс. В случая е приложим баланса от 5.09.1956г., тъй като баланса от 24.11.1954г. не е окончателен поради неуточнени вземания от частни лица и дължими данъци. Всеки друг ред на изчисляване оценката, а оттам и на дължимото по реда на ЗОСОИ обезщетение биха били в противоречие със законовите разпоредби, т. е. незаконосъобразни, а ролята на съда е да следи именно за спазване на изискванията за законосъобразност на акта.

Несъответствието между оценката определена в административното производство и възприетата от съда, обективизирана в СОЕ дава основание на настоящия състав да приеме, че оспорената част от процесната заповед с оглед естеството на акта и за привеждането му в съответствие с горепосочените изисквания следва да се отмени в частта относно определеното равностойно парично обезщетение.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на жалбоподателите се дължат разноски в размер на 200 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 500 лв. депозит за вещо лице.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед ДС-21-00002 от 7.05.2019г на Областен управител на област С., в ЧАСТТА относно утвърдената оценка като:

УТВЪРЖДАВА оценка за обезщетяване с компенсаторни записи в размер на 1 444 579 лв /един милион четиристотин четиридесет и четири хиляди и петстотин седемдесет и девет лева/, разпределено съгласно квотите на собственост както следва:

За А. К. В. – 1/ 4 идеална част – 361 144,75 лв.

За С. К. В.-1 / 4 идеална част – 361 144,75 лв.

За Ю. М. М.- 1/ 2 идеална част- 722 289,50 лв.

ОСЪЖДА Областната управа на Област С. да заплати на А. К. В., С. К. В. и Ю. М. М. сума в размер на 700 лева, представляваща разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: